



Buitenpost

Tijdschrift van Volkstuindersvereniging Kweeklust

Nummer 4

Winter 2017-18



Inhoudsopgave

Redactioneel		1
Bestuur	Van de Burgermeester	2
Loes Geraedts	Egels op de tuin???	4
Redactie Binnentuin	Rein Voorneveld, 30 jaar Kweeklust	5
Gijs van Dalfsen	Japanse duizenknoop	7
Margot de Waal	Opsporing verzocht	8
Gijs van Dalfsen	Dierspotters	10
Else de Haan	Uit een leven van ..	11
Redacteuren Buitentuin	Diversiteit: ook in tuinen	13
Redactie +/-	Cryptogram	16
Gijs van Dalfsen	Ervaren tuinders	18
Else de Haan	Een overwacht cadeautje	19
Gijs van Dalfsen	Toekomst van het volkstuincomplex	20
Hans Hoenderdos	Hoe je met een kettingzaag	21
Rasmus Boogaard	Mijn vijver	22
Jacob Cats	Gezegden	22
Loes Geraedts	Heel veel pompoenen	23
Ineke van de Pol	Gekwetter en gefladder	24
Redactie Buitentuin	Het gras is altijd groener..	26
Lean Holthuizen	Schatten van mijn tuin	27
Buitenpost	Wie heeft er voor mij een stekje	29
Tineke van Bottenburg	Een magische tuin	30
Hans Krabbe	Een paard zoekt verkoeling	32
Hans Krabbe	Gedicht	33

Redactioneel

Schrik niet, in deze Buitenpost zijn serieuze stukken te lezen. Het thema van dit nummer is namelijk de toekomst van het tuinencomplex! Gaan we aan Publiekverbreding doen? Grotere toegankelijkheid? De redacteurs Buitentuin deden een onderzoek naar diversiteit van tuinen op ons complex. Discussieer mee. En ook heel serieus: De Japanse Duizendknoop, moeten we die nou wel of niet willen. Heel erg niet, of soms een heel klein beetje? Een kijkje in het 'ingewikkelde' leven van een tuincommissielid. En een serieuze puzzel. Los hem op, en stuur de oplossing naar de redactie. Wij kijken er naar uit.

Dan zijn er nog de vaste rubrieken (niet zo serieus). Dierspotters, Interview met tuinders met ervaring: Op bezoek bij een oude rot in het graversvak, Rein Voorneveld. Een nieuw verhaal in de reeks over bijzondere objecten in de tuin. En onze nieuwe rubriek *Het gras van de burens...* Deze keer kijkt Henk Luijckx daar naar. *Wie heeft er voor mij een stekje* is ook al een nieuwe rubriek. De uitgelezen plek om een advertentie te plaatsen.

We hebben ook nog een gastschrijfster: Margot de Waal, zij tuiniert al 30 jaar op Eigenhof, een tuinencomplex bij het oude dorp Sloten. De Japanse Duizendknoop is ook voor haar aanleiding om in boeken en (tuin)hoeken te zoeken naar het wel en wee van dit monster.

Tot slot nog dit. Bent u het met uitspraken in deze Buitenpost helemaal niet of juist wel eens? Maak van uw hart geen moordkuil. Laat het ons weten.

Wij wensen u allen een aangenaam tuinseizoen!!



Redactie: Tineke van Bottenburg, Gijs van Dalfsen, Loes Geraedts, Else de Haan.
Cover: Gijs van Dalfsen. redactie@kweeklustweesp.nl

Van de Burgemeester (en wethouders)



Beste tuinleden,

Om te beginnen wil ik U allen een gezond en voorspoedig 2018 wensen!

Ik maak graag van de gelegenheid gebruik om U op de hoogte te houden van de laatste ontwikkelingen omtrent de aanbouw van de tuinwinkel. Victor heeft de begroting en de tekeningen gemaakt, waarmee ik bij de Gemeente Weesp een bouwvergunning heb aangevraagd. Na enig bureaucratisch geharrewar is er toch een vergunning uit voort gekomen. Jan d'Hous is begonnen met de tekening van de skeletbouw, zodat we na de winterborrel en het opruimen van de snippers, van start kunnen gaan met het uitzetten van de fundering en het plaatsen van de septic-tank. We moeten eerst de riolering en de regengoten aan leggen om het vele water, dat ons terrein op stroomt vanaf de Lange Muiderweg, op te kunnen vangen. Daarna gaan we om te beginnen de bestrating in de aanbouw en om de tuinwinkel leggen. Al met al veel werk waarbij we hopen dat vele medetuinders een handje willen helpen!

Een ander punt is het afvoeren van ons groenafval. Wij hadden bij het GAD een verbod gekregen om ons groenafval daar te storten omdat het werd gezien als bedrijfsafval. Het bestuur heeft ontheffing gevraagd bij het GAD en dit is onder strikte regelgeving afgegeven. Deze regelgeving wordt in overleg met de Algemeen Werk Commissie besproken en uitgevoerd.

Laten we hopen op een goed tuinjaar met mooi weer en goede oogsten!

Van harte beveel ik onze gezellige tuinwinkel aan voor velerlei producten!

Ook als U niets nodig heeft, is er in de Tuinwinkel altijd koffie of thee en de kans om met medetuinders een praatje te maken en ervaringen te delen.

Uw voorzitter
Tom Verburg



Kom ook naar De Tuinwinkel
Gratis koffie!

Korting!

Kopen
In de tuinwinkel kun je alles kopen wat voor de tuin nodig is.
Bestellen via de Garant zaadlijst is ook nog eens 15% korting!

Voorraad
Altijd in voorraad: Potgrond, tuinaarde, turfmolm, zand, compost, Tonkinstokken, meststoffen, bestrijdingsmiddelen enz.

Huren
U kunt ook in de winkel terecht voor het huren van de tuintrekker en het trilapparaat.

Openingstijden
Zomermaanden (mrt t/m nov): u bent iedere zaterdagmorgen 11-12 uur van harte welkom.

Plantjesmarkt
Ook voor 2018 staat de plantjesmarkt weer op de kalender. Stekjes, zaailingen, enz.

Wij hopen u vaak te zien in de winkel, wij wensen u een goed, gezond en fijn tuinjaar.
Agnes, Nico, Wim, Edo en Wil

Egels op de tuin????

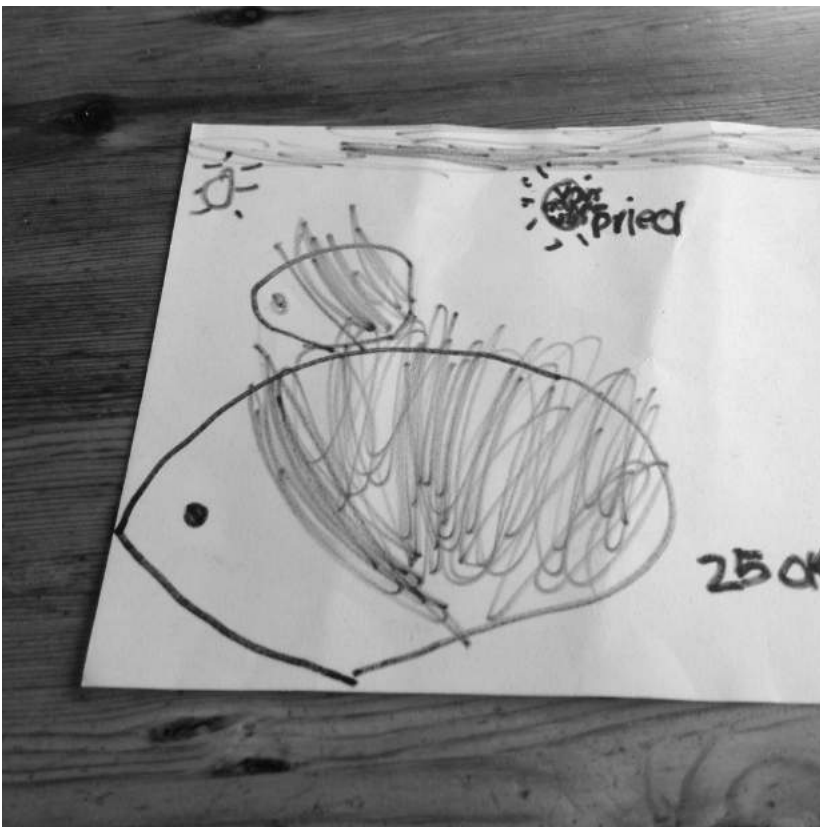
Loes Geraedts, tuin 125

Zijn er nog wel egels op de tuin?

Hoor je wel eens iemand luid snuiven en smakken? En zijn het niet je burens? Dan zou dat wel eens een egel kunnen zijn die een rups, worm, pissebed, bij, wesp, spin, SLAK, kikker, pad of een dode muis oppeuzelt. Wanneer ze ook een hoop herrie maken is: als ze paren in Mei/Juni op warme zwoele zomeravonden.

Ik hoor of zie nooit meer egels hier in ons tuincomplex. Wie wel ?? Is het egelhuis van Gijs al bewoond? (Zie zomernummer 2017 van Buitenpost) Tom Verburg (onze voorzitter) wil egels uit de egelopvang naar zijn tuin halen, dus Gijs let op, want egels lopen wel 1kilometer in het rond te snuffelen en ritselen. Voor dat je het weet zit er een hele egelfamilie in je huisje.

En dan nog dit: Wij mensen zijn de grootste vijanden van die leuke egeltjes. Wij rijden ze dood met onze monsters op wielen en strooien giftige slakkenkorrels. Egels eten slakken, ook die vergiftigde dus. De tekening is gemaakt door Darre Hendriks, 6 jaar is hij. Zou hij later aan zijn kinderen nog egels kunnen laten zien?



Rein Voorneveld, 30 jaar Kweeklust



We gaan op bezoek bij Rein. Zijn 'winterhuis' aan de Papenlaan ziet er minstens zo mooi uit als zijn huis op Kweeklust. Een kerstboom met een wel heel bijzondere piek en prachtig geschilderde ramen. Allemaal werk van Jeannette, vertelt hij.



Het raam van Jeannette

Rein is een boerenzoon uit Baambrugge. Omdat zijn broers en zussen al op de boerderij meehielpen, ging hij naar de ambachtsschool. Hij werd tenslotte electricien. Maar het buitenleven, daar bleef hij van

houden. Ongeveer 30 jaar geleden kwam hij terecht op tuin 125, op Kweeklust. Een mooie groententuin met kas en huisje. Doordat hij door omstandigheden te weinig tijd overhield om de tuin te onderhouden ging hij er na een paar jaar weer af. Toen hij met pensioen ging kwam de tuin vrij waar hij nu al ruim 20 jaar zit, tuin 7c.



Omdat die tuin helemaal vol stond met riet wilde niemand hem hebben. Maar Rein wel, die houdt van aanpakken. Hij maakte de hele tuin schoon. Er kwam zelfs een vijver in. Hij houdt van de vrijheid daar op de tuin. Hij kijkt graag over het land uit en hij heeft leuke burens. Dik tevreden is hij. Zomers bouwt hij er een tent aan vast, voor meer leefruimte. Kortgeleden hebben Jeannette en hij hier een douche in gemaakt. In die 25 jaar dat hij daar zit, waren er maanden dat hij bijna nooit in zijn huis in de Papenlaan kwam. Altijd op de tuin!

Doordat hij het laatste jaar te veel ziek was, verbouwde hij niet zoveel groenten. Maar dat gaat hij nu wel weer doen. Hij wil ook zijn vijver dempen, want die is uit balans. Kortom als zijn gezondheid het toelaat is Rein weer in zijn paradijsje te vinden.

In al die jaren heeft Rein veel gedaan voor Kweeklust. Hij is secretaris van het bestuur geweest. Hij nam de waterleiding over van Piet de Rooij. Hij deed ook de electra, samen met Dries de Jong. Hij was ook de contactpersoon, regelde mensen bijelkaar. Vooral om te graven. Eerst de waterleiding. Er was lekkage: 300 kuub! Dat is toen teruggebracht naar 10. (Helaas is het nu weer 300 kuub, dus weer lekkage?). Daarna de electra: weer graven! Dat deden ze op warme zomeravonden, heel gezellig! 58.000 gulden kostte het aanleggen van electra. Ongeveer 38 tuinleden legden 1000 gulden in, de rest werd door de vereniging betaald.

Naast al het werk brengt Rein ook graag bezoekjes aan medetuinders. Hij heeft veel kennissen op de tuin. Koffietje hier, borreltje daar. Genoeg te bepraten!

En nu nog de vraag: 'vind je dat er veel veranderd is op Kweeklust



in de 30 jaar dat jij hier vertoeft?' 'Ja' zegt Rein. 'Vroeger was het homogener. Als er wat gedaan moest worden, was er een clubje, bijvoorbeeld een ploegje dat op vrijdag van 10.00 tot 13.00 straatte. Er worden nu geen grootste-kolenwedstrijden meer gehouden, zoals vroeger. Dat zijn nu hoogstens zonnebloemen. 'Mensen zijn nu anders. Ze nemen een tuin en gaan sneller weer weg. Ook zijn er veel vrouwen op

Kweeklust gekomen, die alleen een tuin hebben. Een aantal algemene werkzaamheden kunnen zij niet doen. Maar die moeten wel gebeuren'. De mentaliteit is veranderd, vindt hij. Dat is jammer. Hij zou graag de gemoederen meer bijelkaar willen hebben. 'Maar er is nu eenmaal een andere wind op Kweeklust gaan waaien', zegt hij, 'en dat zullen we moeten accepteren'.

Redactie Binnentuin

Japanse duizendknoop

Gijs van Dalfts, tuin 21

Hoog tijd dat het wetenschappelijk bureau van de Buitenpost eens wat aandacht aan de Japanse Duizendknoop besteedt. Niet alleen heeft die plant een mysterieus oosterse naam, maar ook doen wilde verhalen de ronde. Op vakantie (in Ierland) troffen wij waarschuwborden bij de duizendknoop aan: Pas op! Niet maaien! Verboden mee te nemen! Het zou vooral een vergissing zijn om het maaisel achteloos te laten rondslingeren. In Engeland mag het bij wet niet vervoerd worden en moeten bouwterreinen eerst knoopvrij gemaakt worden voor er begonnen mag worden met metselen en zo. Er zijn geen insecten of schimmels die er van eten (dus komen er ook geen vogels en andere dieren op af) en toen er varkens op afgestuurd werden bleken die niet enthousiast. Zie ook *Opsporing verzocht door Margot de Waal*, elders in deze Buitenpost

Tja, wat moet je dan?! Dat staat nog te bezien. Dat vergt studie. In ieder geval kunnen we tot die tijd voort met: *if you can't beat it eat it!* Want dat is het goede nieuws. Het sap van de duizendknoop zou geneeskrachtig zijn en de duizendknoop is ook familie van de rabarber, en zou ongeveer net zo smaken, met een iets



zachtere structuur. (Klopt dat wel? Het lijkt meer op bamboe! Maar ja hoor, ik zoek rabarber op en daar staat keurig: *Rabarber is een plant uit de duizendknoopfamilie*) En wie houdt er niet van rabarber?! Ik was eigenlijk van plan om een recept te geven, maar dat is niet nodig: in de vorige Buitenpost stond al een recept voor rabarbertaart. Bovendien hebben jullie vast nog de lievelingsrecepten van je grootmoeder bewaard. Slimmer lijkt me om een foto van de jonge scheuten te geven, want dan weet je waar je moet beginnen. Dat is dus net even anders dan bij de rabarber.

Eet smakelijk! Ik kom graag een stukje proeven van uw duizendknooptaart. Geef maar een seintje als het zover is. (Of raak ik nu te enthousiast? Dit stuk was toch bedoeld als waarschuwing *tegen* de duizendknoop?)

Opsporing verzocht

Margot de Waal, gastschrijfster van Volkstuin Eigenhof in Sloten

Latijnse naam: Fallopia japonica, alias Polygonum cuspidatum. De Nederlandse naam 'duizendknoop' komt van de plaatselijke verdikkingen op de stengel. Fallopia is vernoemd naar de Italiaanse anatoom Gabriello Fallopi (1523-1563) beheerder van de botanische tuin in Padua

Gisteren hadden we een indringer in het souterrain. Een lange, bleke sliert die zich via de meterkast toegang had verschaft. Met schrik en eerbied bedacht ik dat dit de wortel van de Japanse duizendknoop moest zijn. Sinds een paar jaar namelijk staat vlakbij de gevel van ons huis aan de gracht –ondanks ieder najaar snoeien- een gestaag groter wordende Japanse duizendknoop. Mooie, kloeke bladeren, in augustus en september bloeiend met aartjes witte sterretjes, bruin tot paars bedauwde takken in de herfst. We waren best blij met deze stoere struik. Maar nu hoor ik van verschillende kanten dat de Japanse duizendknoop een bijna levensgevaarlijke plant is, dat je in Engeland zelfs gevangenisstraf riskeert als je hem in je tuin hebt. Is hij het slachtoffer van burgerlijke, venijnige roddel of heeft hij het nodige op zijn geweten, deze duizendknoop? Hoe boosaardig kan een plant zijn? Hoogste tijd om meer aan de weet te komen.

Als eerste onderzoek in de eigen boekenkast. Veel Japans(e) gevonden : anemoon, kers, mispel, bottelroos, iris, esdoorn, notenboom, sneeuwbal, wijnbes, ceder, cipres, jeneverbes, kwee, lork, levensboom, toverhazelaar.....maar geen duizendknoop. Dan naar het internet; een stortvloed van merendeels alarmerende berichten treft me als een vuistslag. 'Is een van de honderd meest invasieve soorten ter wereld'. 'Is sterk woekierend en eenmaal gevestigd, vrijwel onuitroeibaar'. 'De minste spleet is voor de plant genoeg, de wortels gaan tot drie meter diep'. 'België en Engeland hebben wetgeving tegen de verspreiding'. 'Duizendknoop kan beton en asfalt optillen, drainagebuizen en funderingen vernielen.' 'Zorgt voor miljarden extra kosten bij spoorwegen en bouwprojecten'. 'Er leven geen insecten op, de ondergroei is oninteressant voor kikkers en vogels.' 'Erger dan heermoes, zevenblad en bamboe samen.' 'Verwijderen/ vernietigen is een illusie. Beheersen is het woord.' Verdrietig verder speurend vond ik gelukkig ook: 'Goede drachtplant voor honingbijen.' 'Stengels te gebruiken in bloemsierkunst.' 'Er valt mee te koken, jonge scheuten kunnen gegeten worden en smaken naar rabarber.' 'Zaai Japans duizendknoop en val af! Moestuinders aarzel niet, oogst de jonge scheuten tussen 15 en 20 centimeter.' 'In de Chinese geneeskunde een gewaardeerde geneesplant. Ontstekingsremmend, laxerend, tegen hoog

cholesterol en nierstenen. Daarnaast een positieve uitwerking bij de bestrijding van de ziekte van Lyme! 'Hoog gehalte aan resveratrol, veel vitamine A en C, antioxidanten, kalium, zink, fosfor, mangaan.' In Japan heet de plant Itadori, wat 'pijntrekker' betekent. Maar helemaal rustig werd ik van het volgende stukje. ..."groeit van oorsprong in het oostelijk deel van Azië, in China, Korea en Japan. In N. Amerika en Europa is deze vaste plant een nieuwkomer die het heel goed doet. Hij beschikt over bamboe-achtige stammen die drie meter hoog kunnen worden. Het is een leuke sierplant maar sommige mensen klagen erover dat het een uitheemse soort is die andere soorten verdringt. 's Winters trekt hij zich terug onder de grond. Zijn wortelstelsel is uitgebreid en voorbereid op de kou: hij kan temperaturen van -35 verdragen."

Wat heeft deze speurtocht me nu gebracht? Kijk ik nu anders naar de Japanse duizendknoop? Ik ga zeker de jonge scheuten proberen. Ik houd nog evenveel van de witte sterretjes als hij bloeit, en van de geel kleurende bladeren en de paars bedauwde takken in de herfst. Mijn eerbied voor zijn tomeloze groeikracht is onveranderd, maar ik zal proberen hem te beheersen.



Crumble van duizendknoop met frambozen

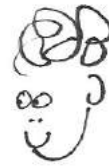
Ingredienten:

- 20 jonge scheuten van de duizendknoop
- 100 gr frambozen
- 200 gr suiker
- 200 gr roomboter
- 200 gr meel
- 2 zakjes vanillesuiker

Was de duizendknoop en haal alle blaadjes en topjes eraf. Snijd in stukjes en meng met vanillesuiker en frambozen. Doe het in een vuurvaste schaal.

Meng boter met suiker en meel tot losse korrels deeg. Strooi dit over het duizendknoop-frambozenmengesel en zet het geheel 35 minuten in de oven op 200 graden.

Dier spotters Dier spotters



Gespot is ie niet echt, onze haas Bert, tenminste niet officieel gemeld, maar toch zijn er weer sporen van hem gevonden (Om misverstanden te voorkomen, het rechter spoor is van Bert, het linker van mij)



En dit is de Aardster

Dieren zijn het natuurlijk niet, maar ze zijn wel op Kweeklust gespot, dus toch maar wel even in deze rubriek gemeld. De Aardster dus, meteen bij de ingang.



En de andere bijzondere zwam is de bekerzwam. Het is vast een bepaald soort bekerzwam, de oranje bekerzwam bijvoorbeeld, of de wasgele bekerzwam, of de bruine. Ik weet het niet. Jazeker, die bestaan allemaal, en nog een heel heel aantal meer.

En dan is er nog . . ja fietst u wel eens over het hoofdpad? Misschien weet u wat ik bedoel, net na een lichte knik in het pad, dat kleine bedeesde bruine muisachtige vogeltje dat dan nog even snel oversteekt. Wat is dat voor vogeltje? Een winterkoninkje zeggen sommigen, maar die rennen toch niet? Bovendien is dit vogeltje veel te bedeesd. Is het een graspieper? Of juist een heggepieper? Of nee, ik denk: een heggemus.



Dierspotters is op zoek naar . . **uw** waarnemingen!

Uit het leven van een tuincommissielid

Else de Haan, tuin 14b

Ooit werd mij gevraagd lid te worden van de tuincommissie. Ik wist niet wat het inhield, niet precies tenminste. Maar als je lid van een vereniging bent, moet je er ook iets voor doen. Dus, vooruit lid van de tuincommissie!

Eerst was er nog niet veel aan de hand.

De eerste 'keuring' op een ijskoude voorjaarsdag duurde een uurtje of vier. We kuierden langs alle tuinen, met hier en daar een praatje. Sommige tuinen duurden langer dan andere. De ervaren tuincommissieleden wisten duidelijk waar ze goed moesten kijken, en waar het waarschijnlijk wel in orde was. We zagen teveel wortelonkruid, heggen die niet bijgehouden zijn, bloeiend gras, te hoog gegroeide bomen en nog veel meer. Een paar tuinders kregen een vriendelijk aanschrijven. Een paar weken later liepen we er



weer. Hadden de aangeschreven tuinders de waarschuwing ter harte genomen? Helaas niet allemaal. Dat betekende weer een briefje en na een paar weken nog een keer een rondje langs de tuinen. Is het raar als je daar mopperig van wordt? Misschien niet, maar toch is het niet goed. Dus met opgewekt gemoed toch nog maar weer een



berichtje over de nalatigheid.

Een paar maanden later opnieuw keuring. We lopen weer het hele complex af. En wat gebeurt er? Ken u dat? Als je een paar uur lang alleen maar onkruid hebt gewied, vooral tussen de tegels van de padjes in je tuin, zie je overal dat onrechtmatige kruid. Ook op weg naar het station, of tijdens een wandeling, of gewoon in de stad. Als tuincommissielid ontwikkel ik diezelfde gevaarlijke blikvernauwing. Ook op keuringloze dagen, eigenlijk altijd als ik op Kweeklust loop, zie ik wat er mis is aan tuinen: 'kijk een heg die niet geknipt is, oh en daar zevenblad, en daar heermoes, en wat een onkruid onder deze heg!' Wij, of misschien alleen maar ik, kennen de tuinen aan hun achterstallig onderhoud! De kapper ziet meteen of haren behoorlijk geknipt zijn, ook van niet-klanten, de tandarts ziet, ook van vreemden, de toestand van het gebit en wij zien alles wat mis is aan tuinen.

Vroeger liep ik onverveerd naar mijn eigen tuin, nieuwsgierig en bewonderend loerend in andere tuinen. Nu maakte die nieuwsgierigheid plaats voor een tobberig observeren: 'nog steeds niets gedaan aan die heg' 'daar groeit alweer zevenblad'.

Dat ging maar door totdat ik medetuinleden hoorde praten over prachtige bloemen in die en die tuin of over fantastische bomen in een andere. Mooie kleuren, grappige objecten, leuke perkjes zagen ze. En ik had alleen maar oog voor onkruid en misstanden. Wat was ik een sikkeneur geworden!

Nu woedt er in mij een gevecht: ik wil vrolijk over Kweeklust lopen met alleen maar oog voor al het moois. Ik wil ook mijn taak als commissielid doen, want hebben de leden van onze vereniging niet besloten dat we zo'n commissie willen omdat het wortelonkruid, bestreden dient te worden, de bomen niet te hoog mogen zijn en de heggen mooi geschoren moeten zijn? Ik ben benieuwd wie het gevecht gaat winnen....

De nachtmerrie van een tuincommissielid:



Diversiteit: ook in tuinen en tuinders

van de redacteurs Buitentuin

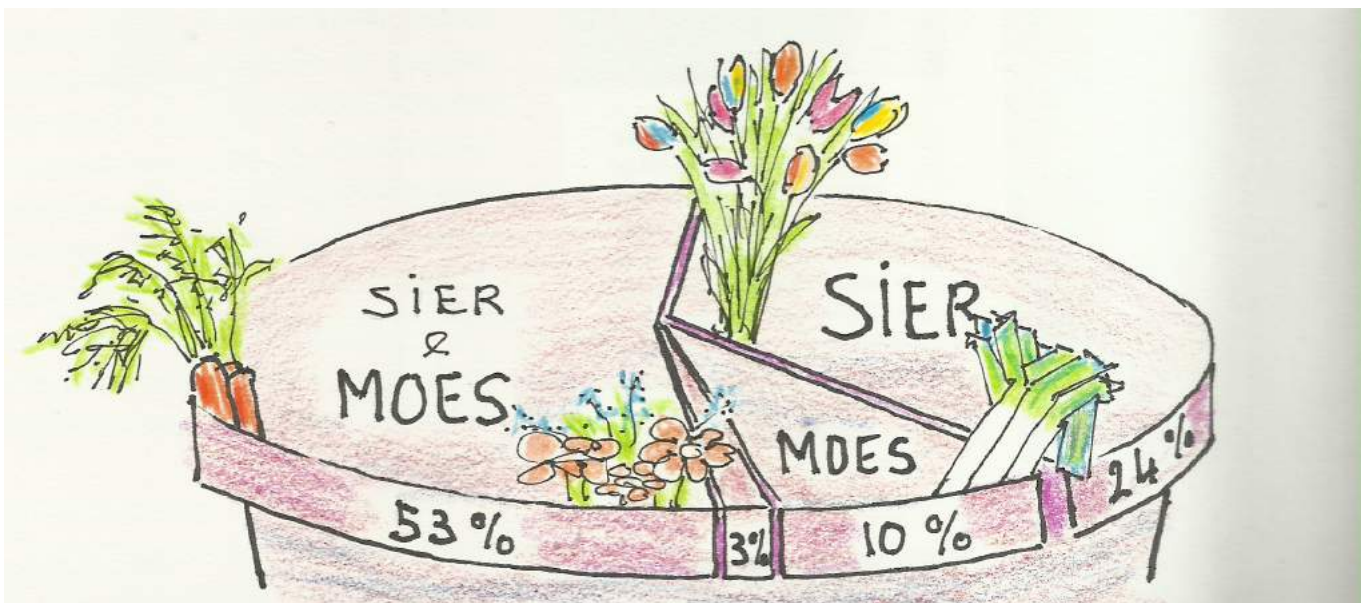
De redactie van BuitenPost signaleert dat er onder de tuinders veel gesproken wordt over de diversiteit van de tuinen; 'er zijn steeds minder groentetuinen, we worden meer en meer een recreatiepark, er is te veel wildgroei, we worden te veel pretpark'. Reden om eens een paar zaken uit te zoeken als bijdrage aan de discussie: *zijn er voorschriften voor het hebben van een bepaald soort tuin, * hoe was het vroeger, * hoe is op dit moment de verhouding tussen groente/fruit/bloemen/pretpark, * wat vinden tuinders zelf van de inrichting van hun tuin, * wie zijn nou eigenlijk de echte bewoners.

Wat mag en / of wat moet er? We hebben binnen de vereniging onze zaakjes geregeld in de Statuten¹ en in diverse reglementen; voor deze discussie is vooral het Algemeen Tuinreglement van belang. De Statuten zijn heel duidelijk: *'Doel van de vereniging is het uitoefenen en bevorderen van het tuinieren uit liefhebberij in de ruimste zin van het woord. (art4)*. Het Algemeen Tuinreglement spreekt over tuinieren c.q. het telen van voedings- en siergewassen. Er wordt in Statuten of Reglementen niets gezegd over meer of minder groente en/of siergewassen kweken. Wel wordt expliciet gezegd dat minstens 70% van het tuinooppervlak als onverharde grond moet worden benut. En: het bestrijden van onkruid en ongewenste dieren mag alleen op milieuvriendelijke wijze.

Hoe was het voorheen? Het is een oud onderwerp. In de *Historie van VTV Kweeklust* (2006) staat het volgende: *'Herinrichting van tuinen. De vereniging is in 1939 begonnen met groentetuinen en enkele combinatietuinen. Op een gegeven moment besloot het bestuur, dat 10% van de tuinen recreatietuinen (bloemen) mochten worden. In de loop der jaren kwamen er steeds meer recreatietuinen met mooie huisjes. Tussen 1960 en 1970 was het aantal groente- en bloementuinen met huisjes inmiddels fifty-fifty geworden. Na 1970 kregen de recreatietuinen, bloementuinen met huisjes, de overhand. Op dit moment zijn er nog enkele groentekwekers, maar nu met een tuinhuisje.'* Dat was dus in 2006.

¹ Statuten en Reglementen zijn na te lezen op de site van de VTV Kweeklust Weesp

Hoe staat het er nu voor? Op een winterse dag hebben we een rondje gemaakt. Het was nat en koud en alle tuinen lagen er verlaten en vooral heel nat bij. De meeste groente was geogst, hier en daar stond nog boerenkool, palmkool en wat sla en andijvie. Wat een verscheidenheid aan tuinen troffen we aan. Bijna veertig tuinen hebben een *combinatie van bloemen/struiken en groente en kruiden*; soms een duidelijk stuk groentetuin, soms alleen een paar bakken. Opvallend was hoe veel tuinen een of meer fruitbomen en bessen- of frambozenstruiken hebben. Rond de tien tuinen zijn geheel of nagenoeg geheel *groentetuin*, rond de vier en twintig tuinen zijn (bijna) geheel *bloementuin*. Een enkele tuin zou je 'een onderhoudsarme tuin' kunnen noemen, wat gras en wat struiken en bomen rond het huisje. Om *het pretpark-gehalte* van de tuin te bepalen hebben we een ruim begrip van "pret" gehanteerd; trampolines, schommels, wippen, zwembad, breed-bemeten terrassen, brede tegelpaden en kunstgras. En ja, je komt dit allemaal tegen. Maar: van de meeste tuinen neemt 'de pret' niet meer dan 10 tot 20 % in beslag, 50 -80% pret was een uitzondering. En dan nog *de huisjes*; het klopt dat op de meeste tuinen inmiddels een huisje staat, van de meest bescheiden en creatieve bouwsels tot mooie buitenhuisjes. Maar wij zagen nog geen concurrentie voor Centerparcs.



Waarom kiezen tuinders voor een bepaalde tuin? We spraken met enkele tuinliefhebbers. Een liefhebber van vooral veel groente op de tuin geeft aan dat het heerlijk is, zo'n groentetuin. 'Er is bijna het hele jaar veel werk te doen en dat bevalt me goed. Het geeft structuur en leidt af en die afleiding heb ik hard nodig.' Een tuinder met voorkeur voor de combinatie groente/fruit/bloemen en een beetje ruimte voor pret voor de kleinkinderen zegt 'een tuin zonder bomen en bloemen vind ik niks,

daarom heb ik van alles wat. Maar de groentetuin heeft absolute voorrang. In de bloementuin ben ik de monoculturen van geraniums, geum en zegge wat aan het veranderen. Het mag wel wat kleuriger worden. Dat past ook beter bij de kleine oude boomgaard. De kleinkinderen hebben genoeg aan een zandbak en een schommel. "Helaas heb ik ze nog niet kunnen interesseren in onkruid wieden". Een bewoner van een 'onderhoudsarme tuin met tuinhuis' geeft aan dat hij vooral op de tuin komt voor rust en inspiratie.' Daar kom ik vooral aan toe als ik in een stoel zit en over het weiland kan uitkijken'. Een andere tuinder met een combinatietuin, maar ook met een flink terras, beschrijft met enthousiasme alle kleine en grotere boeketjes, die ze bijna het hele jaar door uit de tuin kan plukken, de appels en peren die de rest van het jaar een garantie zijn voor appeltaart en pruimenjam, de oogst van de eerste tuinbonen tot en met de laatste maaltjes boerenkool. En dat dat veel werk is, ja, dat neemt ze op de koop toe, het kan zelfs wat rustiger aan nu ze met pensioen is. En dat grote terras is een permanente uitnodiging om tussendoor eens even te zitten en naar de vogels te luisteren. Een andere tuinder zei: 'nu maar even wat meer gras en een trampoline, als de kinderen groter zijn en wij wat meer tijd krijgen komt er zeker een grotere hoek voor de moestuin'.

Wat vinden de echte bewoners van de tuin? Wie we niet een mening konden vragen over de diversiteit op de tuinen is de bonte verzameling andere bewoners van de tuinen: vogels, egels, bijen, insecten. Het zal ze niet uitmaken. Aan (bloeiende) groente kunnen ze net zo veel plezier beleven als aan bloemen, fruitbomen, kruiden. En voor een goede oogst hebben wij ze hard nodig, die kruisbestuivers. Minder aantrekkelijk voor al deze medebewoners zijn de betegelde tuinen. Dat is dus wel een puntje voor ons. De grootste zorg van de dieren is het gebruik van insecticiden. Laten we ons daar vooral druk om maken en nog eens nadrukkelijk met elkaar afspreken: geen insecticiden.

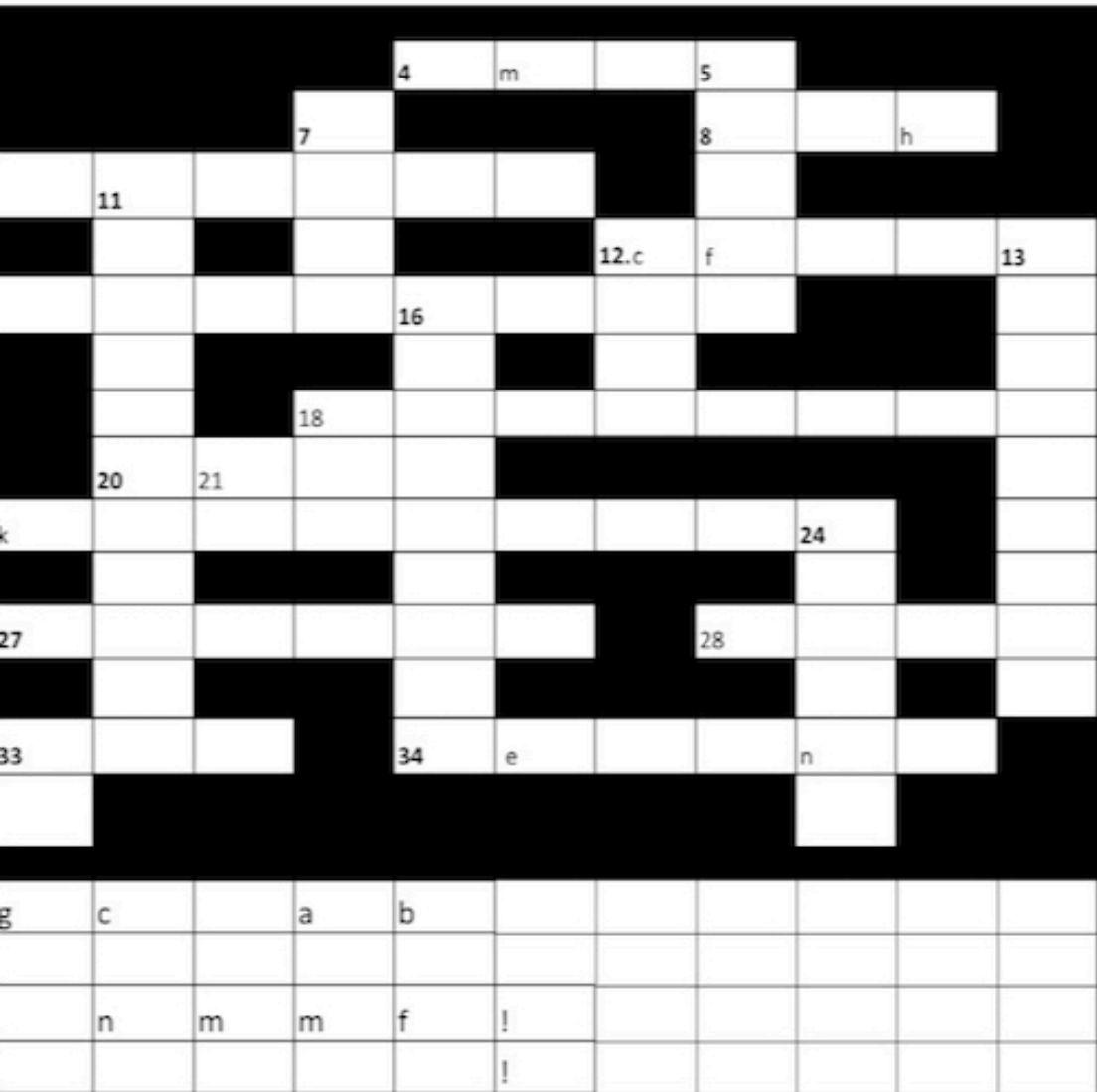
Wil jij je mening nog kwijt over de diversiteit van tuinen en tuinders? Laat het ons weten.



		1	2	a			3		
									6
9.b					10		d		
		14			15			j	
17									
								19. i	
22							23		
					l				
25	26								
29		30	31						32
	35	g							
a	a	b		c	d	a	e	f	f
h	f	e	i	j	k	l	m	m	f
Horizontaal									
1. Praatjes- en gaatjesmaker (6)					23. Voer voor vroege hamsters (12)				
4. Soms is die gaar (4)					25. Wil je niet in je tuin hebben, maar wel over lopen (9)				
8. Democratisch Kweeklust-gebeuren (3)					27. Hier zouden de planten van tuin 115 niet misstaan (6)				
9. We hebben het nodig, maar soms is het te (3)					28. Lijdend voorwerp van Horizontaal 29 + Verticaal 7 (4)				
10. Blinkend Spaans strafmiddel (11)					29. + Verticaal 7: Reeds valse klus (8+4)				
12. Grote roer me niet (5)					32. Onbeholpen tuingereedschap (4)				
14. Naaigerei om op smaak te brengen (16)					34. Gestampt mag ze blijven (6)				
17. Dit zijn we wel en zijn we niet (7)					35. Na een dagje spitten (3)				
18. Vol verwachting op tuin 22 (8)									
20. Vrouw met nog maar vier tanden (4)									
22. Oud geld in een bureau (6)									

Cryptogram

...n bij de kleine letters in de rij hieronder en je vind een wens



Verticaal

- | | |
|--|--|
| <ul style="list-style-type: none"> 2. Kinderzitplaats (2) 3. Zonder hen geen stekjesdag (6) 5. Dravende buur 6. U-been in de grond (6) 7. Zie Horizontaal 28 9. Bloot en traag (9) 11. Onze edele buur (11) 12. Trampoline-doelgroep (4) 13. Landelijke watervoorziening (9) 14. Produceert lekkers in voor- en najaar | <ul style="list-style-type: none"> 15. Prijzig plantje (10) 16. Kachelwaardering (9) 18. Ei-maand (3) 19. Kabouterkoningin (2) 21. Hip (2) 24. Plekje in ontwikkeling (6) 26. Bijna sexy weidevogel (4) 30. Redactielid Buitenpost zonder s (2) 31. Voegt toe (2) 33. Stookproduct (2) |
|--|--|

De ervaren tuinders en de nieuwkomers

Gijs van Dalfsen, tuin 21

De ervaren tuinders en de nieuwkomers, hoe ziet hun leven eruit? De eerste groep gaat gebukt onder de jarenlange strijd tegen het onkruid, nooit gewonnen. De tweede groep moet het oerwoud ontginnen. De eersten proberen de controle te houden, de nieuwkomers proberen controle te krijgen.

De ervaren tuinders hebben paradijsjes geschapen. Met plantjes keurig gescheiden, het gras is mooi kort, de bloemetjes staan gesorteerd in hun perkjes te neuriën. Ergens in een hoek van de tuin is nog steeds één plek waar wanorde heerst, iets wil er niet groeien of iets wil er juist maar voortdurend groeien, maar goed: dat is teruggebracht tot één plek. Verder heerst er orde en rust. Overal behalve op die ene laatste plek. De nieuwkomers hebben het zwaarder. Hun hele tuin is 'die ene laatste plek'. Ze hebben weliswaar net een bedrag neergeteld voor hun tuin, maar de vorige eigenaar had allang de aardigheid verloren, de overdracht heeft een paar maanden geduurd en er is een woestenij ontstaan. Ze zijn nog lang niet aan tuinieren toe. Moeizaam schoffelen ze met hun schoffeltje, het zwaarste wapen wat ze ter beschikking hebben in hun nieuwe hobby. Alsof je een monster met een aardappelmesje te lijf gaat. De vreugde van tuinieren? Zo voelt het even niet.

De nieuwe tuinders hebben banen en kleine kinderen en komen grasmaaien in het weekend. De doorgewinterde tuinders komen ook doordeweeks, tenminste als het mooi weer is en hebben meer tijd. In het weekend willen ze liever geen elektrisch lawaai, maar de nieuwelingen willen hun heggen ook niet met de hand knippen. De ervaren tuinders houden van hun moestuinen. De nieuwe lieden van siertuinen en een grasveldje. De Tuincommissie scharrelt tussen hen door, over de paadjes. Als drie egeltjes. Zij helpen in de strijd tegen het oerwoud, maar hun lot is niet te benijden; zowel nieuwkomers als oudgedienden houden niet van aanwijzingen, de strijd tegen het oerwoud wordt even vergeten. Ach, als je een bekeuring krijgt schiet je ook niet te binnen dat de politie je beste vriend is . . zelfs als je niet van criminaliteit en onkruid houdt. Zou het Algemeen Werk een nieuwe tuinder niet op gang kunnen helpen? Zodat die kan beginnen met de vreugde van het tuinieren. In plaats van met een oerwoud. Ik heb het wel eens zien gebeuren: dat een oudgediende een nieuwkomer hielp met machinaal omspitten. Een vliegende start. De nieuwkomer doet mee, zijn eerste Algemene Werk,

ontmoet meteen andere tuinlieden, de Tuincommissie komt een handje schudden, er wordt koffie gedronken. Verbinding vanaf het begin.

En dan breekt het zonnetje door. Daar zitten ze in hun paradijsjes, achter de heggetjes. De oudgedienden en de nieuwkomers. Te zonnen. Gebroederlijk en gezusterlijk. Zonnebrillen en parasols komen tevoorschijn. Met de voeten omhoog, in de schaduw van boompjes. Even zijn de pispotjes vergeten. En het zevenblad, de slakken, de heermoes en de paardenbloemen. Er wordt thee gezet en de rol biscuitjes wordt tevoorschijn gehaald. Bijtjes en hommels snorren voorbij en de vinken en mezen zijn er ook weer. Ja, dat is pas tuinieren!

Een onverwacht cadeautje van de Hakseldag!

Else de Haan, tuin 14b



Toekomst van het volkstuincomplex

Gijs van Dalfts, tuin 21

Een boeiend stuk in het jubileumnummer van *De Tuinliefhebber* – het vakblad van de AVVN (2017 – Nr.4): ‘Volkstuinieren toen en nu’ van historicus Chris van der Sluijs. In het vierde en laatste deel van deze beschouwing wordt vastgesteld dat er wel erg gevarieerde types tuinder zijn anno 2017. Naast de ‘zwarte-aarde-tuiniers’ zijn er de prosecco drinkende designliefhebbers, de ecologische enthousiastelingen, de tuinerende kunstenaars (schrijvers, dichters, enzovoort), de ongemodificeerd-voedsel aanhangers, de buitenhuisje-mensen, de natuur-romantici, de antroposofische zaaikalenders, de hippe kookprogramma-kokers. Wat je er ook van denkt, als het zoveel verschillende lieden weet aan te trekken is de volkstuin blijkbaar springlevend binnen onze vergroenende maatschappij

Het artikel stelt ook de vraag: hoe ziet de toekomst eruit voor volkstuincomplexen, wat voor mogelijkheden zijn er? Met zo veel diverse betrokkenen zijn dat er heel wat. Er worden vier ‘wegen naar vernieuwing’ gesuggereerd:

Publieksverbreding: Dit komt neer op het binnenhalen van ook ander publiek, bijvoorbeeld recreanten die het complex bezoeken als park, kinderen die gebruik maken van aanwezige speeltoestellen, scholieren die via schooltuintjes een knol van een citroen leren onderscheiden.

Grotere toegankelijkheid. Dit gaat over een breder gebruik van het complex, bijvoorbeeld als deel van een wandelroute, door het toegankelijk te maken voor buitenexposities of voor gast-kunstenaars, of door het nog voor iets anders open te stellen.

Het combineren van functies, bijvoorbeeld het helpen van groepen die buiten de boot dreigen te vallen: vluchtelingen, asielzoekers, ex-verslaafden etc. Ze een mogelijkheid te bieden buiten aan de slag te zijn, samen met anderen, op een tuincomplex is altijd wel wat te doen.

Nieuwe concepten. Dat kan natuurlijk van alles zijn, voorbeelden zijn hier: Groenten voor de voedselbank verbouwen, schapen houden, verkoop van bloemen en groenten voor de buurt.

Het zijn vier wegen om langs te denken, ze kunnen leiden tot nieuwe functies, tot een grotere maatschappelijke rol van het tuincomplex. In het geval van Kweeklust dus een grotere rol en belang voor Weesp. Vanzelfsprekend zijn veel van de voorbeelden niet geschikt voor Kweeklust. Het voorbeeld van een tuincomplex dat zes verschillende wandelroutes heeft opengesteld, tja, zover komen we niet.

Maar het zet je toch aan het denken. Openstellen voor zondagmiddagwandelaars? Vluchtelingen die deelnemen aan ons Algemeen werk? Om Nederlands te oefenen, mensen te ontmoeten, en

iets om handen te hebben? Speeltoestellen neerzetten voor moeders en vaders met kinderen? Meedoen aan de open-atelier route? Een stukje grond voor schooltuintjes bestemmen? Samenwerken met de Creatieve Groep Weesp? Of met een kookclub? Met vogelliefhebbers? Er is van alles mogelijk. Krijgen we wat volk over de vloer en zitten we niet zo achter ons hek.

Hoe je met een kettingzaag en wat ijzerwerk een boom verlengt en in beweging krijgt...



Hans Hoenderdos, tuin 2b



Mijn vijver

Rasmus Boogaard, tuin 109

Ik vind de volkstuintjes leuk, omdat je jezelf kan zijn. Ik heb op de tuin een eigen stukje waar ik een vijver heb. Ik heb alles daar zelf gemaakt, ik heb bijvoorbeeld de kuil voor de vijver gegraven en daarna allemaal stenen eromheen gelegd en het mooi gemaakt.

Eerst had ik in het midden van de tuin een vijver gegraven maar daarbij kwam ik vast te zitten met mijn been in de modder en klei. Mijn moeder heeft mij moeten bevrijden. Gelukkig kreeg ik toen van Jan D'Hous een echte vijver die nu achterin de tuin is. Ik heb er dieren naartoe gebracht en er leven dus nu veel dieren, bijvoorbeeld salamanders. In de lente zitten er ook veel kikkers en padden.



Ook hebben ik en mijn broertje een trampoline. Wij vinden dat erg leuk, omdat we daar al heel lang op spelen. Als we ons vervelen gaan we daar altijd graag springen.

De vermaarde dichter Jacob Cats heeft ons een hoop gezegdes nagelaten. Een van zijn bekendste is wel:

'Als de wijn gaet in den man,
leyt de wijsheyt in de kan'.

Een van zijn andere spreuken lijkt Cats voor ons tuincomplex te hebben bedacht...

'Wie lustigh kweect in vetten cley,
die ooght daer dickwijls vreughde by'.

Misschien iets voor aan ons toegangshek in plaats van al die verbodsborden?

Hans Hoenderdos, tuin 2b

Heel veel pompoenen!

Loes Geraedts, tuin 125

Als ik in vorige jaren mijn zelf gezaaide en opgekweekte pompoenplanten buiten in de grond plantte, was ik vol verwachting, want ze zagen er mooi en stevig uit. Een en al belofte om heel wat pompoenen voort te brengen. Maar dan..... daar kwamen de slakken!!! Na één nacht stonden er nog een paar zielige stompjes. Een of twee plantjes redden het dan toch nog, en kon ik uiteindelijk een paar pompoenen oogsten in het najaar. Afgelopen jaar zaaide ik dubbel zoveel pompoenzaden.

Opgekweekt en geplant. En wat gebeurde???? NIETS. He waar bleven de slakken nou. De planten bleven staan en groeiden en groeiden. Overal pompoenranken. Ik kon nergens meer lopen. Mijn groentebedden overwoekerd, een soort van oerwoud van pompoenbladeren. Wel heel mooi natuurlijk. En dus aan pompoenen geen gebrek deze winter.

Hadden meer tuinders deze ervaring dit jaar?



Gekwetter en gefladder

Ineke van de Pol, tuin 9

Het was mij bekend dat er op het bedrijventerrein een onderneming zat waar je gratis pellets afhalen kon. Ik erheen en... we kregen een stapeltje mee. Een bevriende timmerman maakte er een afscheiding van en mijn schoonzusje, een liefhebster van schilderen, kleurde die in een ecologisch verantwoord groen. Alles onder auspiciën van Victor. De voorzitter dacht dat het een verkiezingsbord was en ik heb hem aangeboden om affiches met zijn konterfeitsel erop op te hangen bij de eerstvolgende voorzittersverkiezingen.

Ik kon niet weten dat ik een dorado had gemaakt voor onze gevederde vriendjes. Er zitten er talloze van op Kweeklust. Ik kwam eens in de winter op de tuin toen het gesneeuwd had. Talloze sporen zag ik toen overal.

Als eerste kwam natuurlijk onze grote, dikke kraai. Trots als een pauw zat hij bovenop het nieuwe bouwsel om zijn territorium te overzien. En dan de nestkastjes. Het koolmeesje had meteen het rechter geconfisceerd. Hij bofte, want er staat een es vlak ervoor. Hij ging in die boom zitten met een gezicht van "Ik zit hier zomaar en bedoel er niets mee". Toen hij dacht dat er niemand keek, roetsjte hij door het gaatje van het kastje met zijn bouw materiaal. Later, toen de eitjes uitgebroed waren, volgde hij dezelfde strategie met voedsel. Heel zacht hoorde je dan een vrolijk gepiep van dankbare jonkies. Toen ik in het najaar het kastje openmaakte, zag ik een wonder van de natuur. Een heel kunstig nestje, precies pas gemaakt. En keurig schoon gehouden. Alle uitwerpselen, veertjes en restjes eierschalen waren verwijderd. Het was daarom heel vreemd dat het koolmeesje het volgend jaar zijn neus optrok tegen dat prachtige huisje. Maar het pimpeltje trok toen verheugd in het andere kastje. Minder geluk had het musje. In een struik kwam ik zijn nestje tegen met vier prachtige blauwe, maar koude eitjes. Blijkbaar bij nader inzien te onveilig. Maar geen nood: in de struik van buurman Harry zag ik hem later gastvrijheid krijgen.

Het is ook mooi te zien hoe vogeltjes hun voer te pakken krijgen. Ik kon ze uitgebreid bekijken terwijl ze aan het korfje met pinda's hingen. Eindelijk leerde ik het verschil tussen een kool- en een pimpelmees. Ook zag ik een mees met een heel lange staart. Het vogelboek bracht uitkomst: een staartmees. Dat had ik zelf kunnen bedenken. Steeds waren ze druk bezig met het veroveren van het beste plekje met de lekkerste hapjes. Ik liet het Gabriël (3 jaar oud) zien. "Kijk Oma, ze gaan stoeien". De wijze les van Mama werd in de praktijk gebracht: Vechten mag niet, maar stoeien wel. Ik kwam te weten dat ook musjes al hangend aan het nootjeskorfje eten konden. Het leken wel

meesjes. Het zaadjeskorfje met een beschermrooster eromheen bleef onaangeroerd. Ik dacht eerst dat ze er niet bij konden. Maar toen ik hem op een rustiger plekje had gehangen, bleek hij toch in trek te zijn. Kleintjes wurmden zich door de spijlen van de omrastering door om al het lekkers te krijgen.

Brood werd door alle vogels gegeten. Hoe veel ik ook in het vogelhuisje deed, de volgende dag was alles op. Of zouden het ratten of andere dieren geweest zijn? De enige peer die mijn perenboom voortgebracht had en die te ver was heengegaan, lustte alleen de merel. Kogelrond werden de vogels van de vetbollen die ik op een apart plaatsje opgehangen had. Ik kon ze niet genoeg aanslepen. En dan al die geluidjes die de beesten produceren! Natuurlijk de mezen met hun drukke gekwetter. "Schiet in 't vuur", zeiden ze dan vroeger. Ik heb intussen begrepen dat er in andere delen van het land ook andere woorden in beluisterd worden. Bijzonder klinkt altijd weer de vinkenslag. Soms duurt die zo lang dat er geen eind aan lijkt te komen. Maar het mooist klinkt de merel. Het is geen wonder dat die vaak als de beste zanger van het jaar gekozen wordt.

Kleine vogeltjes vlogen af en aan, maar ook de grote. Mijn moeder zou ze weggagen omdat ze vond dat het voer alleen voor de kleintjes bestemd was. Bij mij is iedereen welkom. Grote vogels eten vaak zo slordig dat ze enorm knoeien. Dan blijft er dus genoeg over voor de kleintjes. Ik moet er wel voor zorgen dat de pindakaaspot met een strak postelastiek vastgezet wordt. Anders is hij verdwenen. Nooit teruggevonden zelfs. Een meesje krijgt dat niet voor elkaar. Misschien een brutale ekster wel met zijn opvallende zwart-witte verenkleed. Ik neem gelukkig toch nooit sieraden mee op de tuin. Ook zag ik een enorme groene papagaai met heel lange staart. Ik kon hem eerst niet thuis brengen, maar later bleek het bleek toch een halsbandparkiet te zijn. Het was kennelijk een jong exemplaar, want van een halsband was aanvankelijk nog geen sprake. Hij had een stabiele relatie, want zijn evenknie zat trouw in de Japanse kers van buurman Harry op hem te wachten. Later hingen ze gezellig samen aan de pinda's. Vanuit Amsterdam hebben ze ook onze contreien bereikt. Door mijn afscheiding is het dus een gekwetter en gefladder van jewelste op mijn tuin.



Het gras is altijd groener ...

De tuin-estafette

In de Buitenpost van afgelopen zomer schreef *Ti Fens (tuin 20)* over tuinen die haar opvielen. Zij opperde een mooi plan: een rubriek in Buitenpost waarin een tuin genoemd wordt die iemand bewondert of waar iemand nieuwsgierig naar is: een *tuin-estafette*. Zij beet de spits af met het noemen van tuin 115:

's winters ziet ze er net zo uit als mijn tuin en alle andere tuinen in de winterstand. Zomers daarentegen zijn daar prachtige exotische bloemen. Nu heb ik wel gezien dat daar een kweekkast staat, maar toch vraag ik me af: hoe doe jij dat. Wil jij mij/ons misschien met anderen die ook geïnteresseerd zijn van de zomer eens een rondleiding geven?'

Tuin 115 is de tuin van *Henk Luijer*. Zijn tuin is nu in de 'winterstand'. Zijn kas daarentegen staat vol met prachtige exotische planten. Bananen, Canna's en Brugmansia's. In de kas groeit ook een Reuzenpijpbloem ofwel *Aristologia Gigantica*. Henk heeft zelfs een *Geranium Maderense* ofwel



Palmboomgeranium

gezaaid: een driejarige, grote, tropische plant, die na de bloei doodgaat. Als we geluk hebben kunnen we hem deze zomer op tuin 115 zien bloeien.

Henk is trots op zijn tuin en ontvangt deze zomer graag geïnteresseerden!

En welke tuin kiest Henk Luijer in de tuin-estafette? De tuin van mevrouw *Co van Gent (tuin 11)*. Hij bewondert de tuin omdat hij er altijd zo prachtig onderhouden uitziet. Op weg naar zijn eigen tuin loopt hij er langs en ziet mevrouw van Gent dan op haar knieën aan het werk. Zij heeft februari 54 jaar een tuin op Kweeklust! Ze is niet meer de jongste en dan nog zo'n goed onderhouden tuin! De kabouters horen daar helemaal bij, vindt hij. Ze zijn er nu niet. Ze zijn vast ergens veilig ondergebracht.

Schatten van mijn tuin

Lean Holthuizen, tuin 18

Ik heb geen groene vingers en toch heb ik al meer dan 13 jaar een volkstuin.

Naast mijn full-time baan ben ik vooral bezig met het tuinhuisje te verbouwen en op te knappen. Het basis-tuinonderhoud vraagt natuurlijk ook de nodige aandacht, maar bij mij gaat dat niet altijd vanzelf. De tuincontroles zijn dan ook een goede stok achter de deur. Van nature ben ik meer een bouwer en knutselaar.

Toch geniet ik met volle teugen van mijn tuin, die mij bij elk bezoek opnieuw verrast en trakteert op wilde bloemen, sneeuwkllokjes, krokussen, seringen, tulpen, druiven, appeltjes, noem maar op. Mijn reusachtige spar groet ik bij aankomst gewoontegetrouw door even zijn zachte naalden licht te aaien. Ik weet nog steeds niet wat voor type spar het is, zoals ik ook de meeste namen van de bloemen in mijn tuin niet ken.

Mijn buurvrouw Else probeert me regelmatig te bekeren tot het gilde van 'groenvinger-vrouwen' door enthousiast allerlei geheimen van haar plantenwereld prijs te geven, maar tot nu toe heeft dat nog niet het gewenste effect gehad. Nu ik sinds kort met pensioen ben gegaan hoop ik toch iets meer groene vingergevoel te ontwikkelen. Ik heb hiervoor zelfs wat tuinboeken aangeschaft en ze in mijn tuinhuisje veilig opgeborgen. Of die tuinboeken gaan helpen weet ik niet. Wel werd ik onverwachts getroffen door het boek 'Schatten van mijn tuin' van de kunstenares Maria Hofker Rueter. Dit boek is samengesteld uit 38 prachtige zelfgebonden

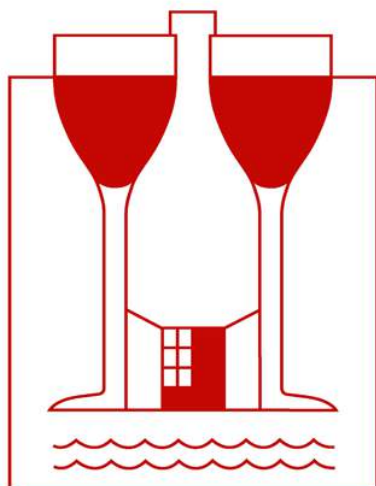


jaarboeken die Maria maakte over haar volkstuin. Een paar van deze jaarboeken zijn aangekocht door het Rijksmuseum. In prachtige aquarellen en gekalligrafeerde teksten en gedichten geeft ze weer wat die tuin elke dag voor haar betekent. De natuur, de bloemenweelde, de onverwachte planten die in haar tuin opduiken, de vogels, de bijen, haar zelfgebouwd tuinhuisje. Werkelijk alles komt aan bod in deze jaarboeken. De betekenis die de tuin in haar leven

heeft en de wilde vormen van haar tuin spreken me bijzonder aan

en ik vind het leuk om te lezen dat haar wilde bloementuin niet zonder slag of stoot geaccepteerd is geweest in de volkstuin-gemeenschap. In 1999 is ze op 97- jarige leeftijd overleden. Ze heeft haar tuin nagelaten aan de tuingroep Dijkzicht in Duivendrecht. Of deze er meteen blij mee is geweest weet ik niet, maar in 2015 heeft deze volkstuingemeenschap de tuin van Maria in ere hersteld en is de tuin te bezichtigen. Misschien een leuk uitstapje voor onze Kweeklustigen komende zomer?

Het lijkt me leuk om in de volgende Buitenpost iets te lezen over wat jouw tuin voor je betekent en waartoe hij je inspireert. Ik weet dat er diverse kunstenaars op de tuin zitten en dat er vele prachtige tuinen te bewonderen zijn. Een van onze tuinders heeft zich zelfs helemaal toegelegd op het kweken van prachtige exotische bloemen en planten. Hoe kan dit lukken in ons koude natte landje? Ik zou er graag meer over horen.



**WIJNKELDER
BROUWERSGRACHT**

De beste wijn in elke prijsklasse

Zie www.wijnkelder-brouwersgracht.nl
voor ons assortiment, wijncursussen,
proeverijen en online winkel

Brouwersgracht 202 Amsterdam - Tel. 020-624 39 69

VOLG ONS OP FACEBOOK

www.facebook.com/wijnkelder.brouwersgracht



Wie heeft er voor mij een stekje



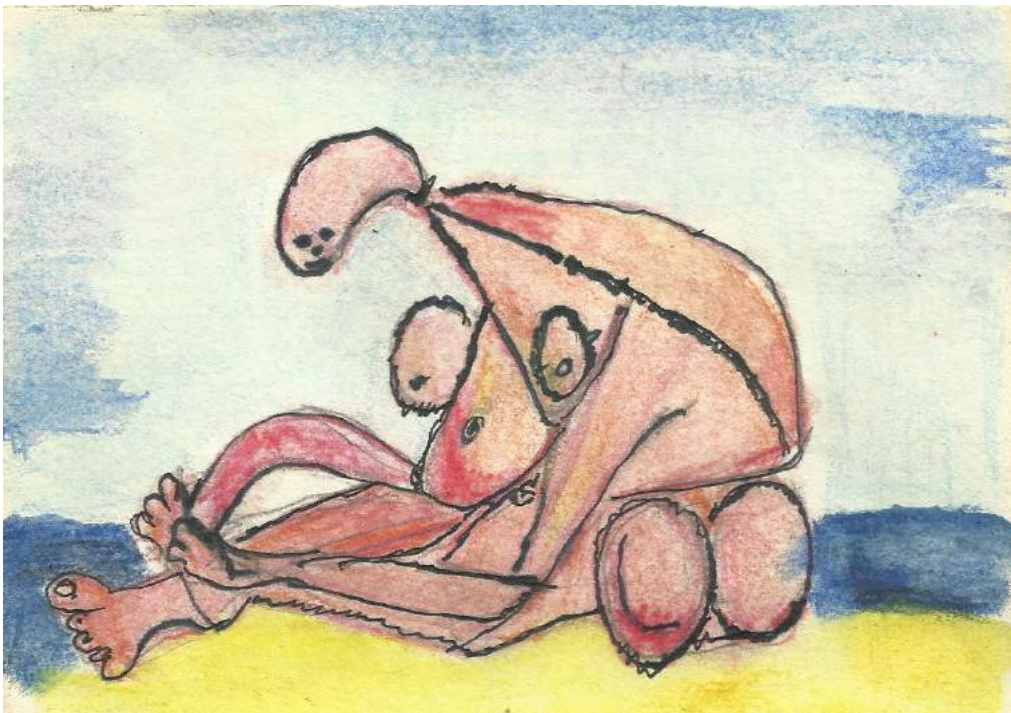
De Buitenpost gaat beginnen met een advertentierubriek. In plaats van dure winkels te bezoeken kunnen we elkaar helpen. Heeft u iets aan te bieden of juist nodig? Plaats een advertentie in de Buitenpost.

Gevraagd: Ik ben op zoek naar een vogelhuisje – heeft er iemand een vogelhuisje voor mij? Else de Haan- tuin 14b	Gevraagd: Graag een handje regenwormen voor mijn wormenhotel. Loes Geraedts - tuin 125
Aangeboden: Ik heb nog een hoop grind, heeft daar iemand interesse in? Gijs van Dalfsen – tuin 21	Gevraagd: Ik ben op zoek naar vaste bloeiende planten – wie heeft er een stekje voor mij? Else de Haan – tuin 14b
Gevraagd: Een kleine tuinbank voor twee personen Loes Geraedts tuin 125	Aangeboden: Stekjes van de gatenplant (kamerplant) Gijs van Dalfsen – tuin 21

Een magische tuin

Tineke van Bottenburg, tuin 108

Naar mijn tuin, redelijk achteraan op het complex, kan ik twee routes nemen. Als ik lopend ben neem ik het voetpad, het Vossenpad, maar meestal ben ik met de fiets en neem dan het hoofdpad. Op het hoofdpad wordt mijn oog al een tijdje getrokken door een mysterieuze tuin met een beetje een magische sfeer. Je ziet heksenmutsjes, bloemen van steen, een versteend mandje, een uiltje in een boom, grote bollen van keramiek of glas? In de hoek van de tuin trekt een, wat nonchalant in de holte van wat boomstronken liggend, vrouws-figuur de aandacht. Het is net een marionet van steen. En nog een ander beeld van een vrouw, opduikend uit de vrouwenmantel. En dan ook nog een huisje waarin gewerkt wordt, waar iets gemaakt wordt, duidelijk geen stekjes maar wat dan wel? Op mijn circus-fietsje ga ik er toch te snel voorbij. Ik wil wel eens rustig in die tuin rondlopen of in elk geval meer weten van de tuinier van die tuin (20), Ti Fens. Ik maak een afspraak met haar.



Seated woman

Ti heeft samen met Gijs al jaren een tuin op Kweeklust en heeft sinds enige jaren een eigen tuin met huis. Het huis is haar atelier, want Ti is ook keramiste. Dat verklaart in elk geval al die grappige en mooie keramiek in haar tuin. Ti werkt intuïtief, laat haar handen hun gang gaan. Houdt van kleur, geeft haar verbeelding de ruimte, houdt van een verhaal. In haar atelier op de tuin voelt ze zich vrijer, de ruimte van de tuin geeft haar letterlijk en figuurlijk ruimte in haar werk. De tuin is een expositieruimte geworden. Een mooie bijkomstigheid, want haar huis aan de Hoogstraat wordt te vol.

Voor het beeld in de hoek van de tuin, in de boomstronk, werd zij geïnspireerd door een schilderij van Picasso 'the seated woman', een zittende vrouw, die, naar de observatie van Ti, aan haar tenen pulkt. Ze stelt zich die vrouw voor, zittend aan het strand en wat doet ze: aan haar tenen plukken in plaats van van het gevoel van zand te genieten en naar de mooie zonsondergang te kijken. Met die gedachten in haar achterhoofd heeft ze *haar zittende vrouw in boom* gemaakt, die in plaats van in de tuin zevenblad te wieden gewoon lekker een beetje loom voor zich uit zit te kijken, genietend van de natuur. Ook over de plaats is een verhaal: de bomen in de hoek van de tuin waren de klimbomen van hun dochter, Jopie. Je kon er echt hoog in klimmen, dat leverde een fantastisch uitzicht op. Maar... de bomen werden te hoog, de takken hingen te veel over het pad, er kwamen klachten!!!, en de bomen moesten gekortwiekt. De stronken leveren nu wel een goede sokkel voor de zittende dame. Dame en bomen stralen rebellie uit. Midden in de tuin is een soort groen eilandje van buxus en vrouwenmantel.' Ik zag opeens voor me hoe daar een dame uit tevoorschijn zou kunnen komen, als een fontein', zegt Ti. En dan gaat ze zitten, kneden, schaven, vormen en zie daar: een vrolijk vrouwspersoon, haar *Tumbling Woman*. Het lijkt wel of ze lekker haar rug laat masseren door al die blaadjes van de vrouwenmantel met in de holte van de blaadjes kleine druppeltjes water. De *grote glazen bollen* zijn overgebleven van een project met Weespers aan de Wand; kleurrijke bollen in een van de grachten. *Het uiltje* ontstond door gewoon haar handen hun gang te laten gaan. Van Ti leer ik wat Landscape Art is: je kijkt om je heen naar de natuur, wat voor werk past daarin? Of je hebt iets gemaakt en zoekt daar in de natuur een mooie, 'ontvankelijke' plek voor. Of je maakt iets in de natuur van natuurlijke materialen en laat het in de natuur opgaan en langzaam vergaan.

Helaas is het in de winter te koud om in het atelier te werken. Een houtkacheltje zou uitkomst kunnen bieden, wie weet komt dat er nog wel. En, wie weet, zou Ti dan ook een workshop kunnen organiseren voor mede-tuinlieden, om ze op weg te helpen bij het intuïtief-kleien.

Een paard zocht verkoeling
en moest gered worden...



foto's Hans Hoenderdos, tuin 2b



Deze BuitenPost is geprint bij DSS Weesp

Achter de Grachten16, 1381 BN te Weesp

info@dssweesp.nl

Neem nu een beetje beukenboom.
Leg je oorschelp tegen zijn stam.
hoor de zuigende kracht
van bladeren die water oppompen
omhoog uit de grond
waar wij opstaan in een opwelling
stuwende schuld, twijfel of schaamte.

Waarom werden wij hierin niet gekend
In dit heimelijke beekje met hartslag?
dat overdag stijgt en in de nacht daalt

Je letterzetter erin
eigen signatuur
kerven en bloeden
voor het nageslacht.

Of blijven als een pilaar
in de bomenbijt
praten tegen de stammen
en omhelzen
hen nabij blijven
praten van andere stammen
en vertrekken en niet meer
vertrekken tot je ook wortelt
en alle tijd achterhaald is
in een afgelegde weg
en alle afstand verticaal

Hans Krabbe tuin, 10c

